

РЕШЕНИЕ

№ 9564

гр. София, 23.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10654** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Образувано е по жалба на Софийски университет „С. К. О.“, представляван от ректора проф. д-р А. Г. (понастоящем проф. д-р Г. В.), чрез процесуалния си представител адв. З. О., срещу Решение № 0401-75 от 23.10.2023 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ и ръководител на Управляващия орган (Р.) на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" (ОПНОИР) 2014-2020 г., с което не се верифицират общо 769 000, 65 лв. по т.1, т.2, т.3, т.4, т.5, т.6, т.7, т.9, т.10, т.11, т.12, т.14, т.15, т.16 и т.18 от мотивите на решението.

Жалбата съдържа подробни доводи за незаконосъобразност на посоченото решение, релевира се неправилност на отказа на Р. на ОП НОИР да верифицира 100 % от отчетените от СУ „Св. К. О.“ разходи по договора със „Специализирани бизнес системи“ АД, договора с „Контракс“ ЕООД и договора с „Кю електроник“ ЕООД. Счита, че по процесните договори е следвало да се верифицират разходи в размер на 10%, 25% и 10 % съответно по всеки от тях с оглед разпоредбата на чл.64, ал.1 ЗЕСЕФСУ. Според жалбоподателя посочената разпоредба дава възможност на УО при установена нередност да верифицира отчетени разходи, които съответстват на максималния размер на финансовата корекция, определен по пропорционалния метод, който може да се наложи за нередността съгласно Наредбата за посочване на

нередности по Европейските структурни и инвестиционни фондове. По тези поддържани и в с.з. доводи се претендира отмяна на обжалвания акт и присъждане на разноски.

В с.з., жалбоподателят се представлява от адв. О., който поддържа жалбата по т.5 и т.6 от мотивите на решението респ. т. 2 от диспозитива на същото. Претендира разноски. Ответникът - ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" 2014-2020 г., чрез процесуалния си представител юрк. Б., в становище към административната преписка и в с.з. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраца представител и не ангажира становище по оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят, Софийският университет „Св. К. О.“, е бенефициент по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по ОП НОИР 2014-2020 процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M20P001-1.001 „Изграждане и развитие на центрове за върховни постижения“ по проект „Изграждане и развитие на Център за върховни постижения „Наследство БГ“, сключен на 28.02.2018 г.

В процесното решение УО не верифицира в 18 точки направени от оспорващия разходи в размер на 627 334,77 лв. Тъй като в хода на делото, производството по жалбата на СУ е прекратено по отношение на т.2, 3, 4 и 10 от Решението на ответника, настоящият съдебен състав ще се ограничи до изследването на останалите части на обжалвания административен акт.

УО не верифицира:

1. По бюджетен ред 1.3.1 „Разходи за закупуване на оборудване, необходимо за изпълнението на програмите за научни изследвания“ в т.1 от мотивите на оспорваното решение не се верифицира сума в размер с 30 000,00 лв. на основание чл. 71, ал. 1 и чл. 75, ал. 1, изречение първо от ЗУСЕФСУ, като е регистрирана и нередност ОПНО20/22/ЕФРР/343/01.

2. По бюджетен ред 1.3.1 „Разходи за закупуване на оборудване, необходимо за изпълнението на програмите за научни изследвания“ в т.5 от мотивите на оспорваното решение, на основание чл. 64, ал. 1 предложение второ (поради стартирала процедура по администриране на нередност) във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ, не се верифицират разходите в размер на 209 721,96 лв. Мотивите за отказ на УО за верифициране на тези разходи са във връзка констатирано нарушение, за което, във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ с писмо на Ръководителя на УО с рег. № BG05M20P001-1.001-0001-C03-M325 от 05.08.2022г. изпратено през модул „Кореспонденция“ в ИСУН 2020, е стартирана процедура за определяне на финансова корекция. М решението е указано на жалбоподателя, че след приключване на процедурата по определяне или неопределяне на финансова корекция, бенефициентът може да включи разходите в следващо искане за плащане.

3. По бюджетен ред 1.3.1 „Разходи за закупуване на оборудване, необходимо за изпълнението на програмите за научни изследвания“ в т.6 от решението на основание чл. 64, ал. 1 предложение второ (поради стартирала процедура по администриране на нередност) във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ, не се

верифицират разходите в размер на 170 352,00 лв. Мотивите за отказ на УП за верифициране на тези разходи отново са във връзка констатирано нарушение, за което, във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ с писмо на Ръководителя на УО с рег. № BG05M20P001-1.001-0001-C03-M325 от 05.08.2022г. изпратено през модул „Кореспонденция“ в ИСУН 2020, е стартирана процедура за определяне на финансова корекция. М решението е указано на жалбоподателя, че след приключване на процедурата по определяне или неопределяне на финансова корекция, бенефициентът може да включи разходите в следващо искане за плащане.

4. По бюджетен ред 1.3.3. „Осигуряване на мрежова свързаност“ по т.7 от решението не се верифицира сума в размер с 1 991,38 лв. на основание чл. 71, ал. 1 и чл. 75, ал. 1, изречение първо от ЗУСЕФСУ, като е регистрирана и нередност ОПНО20/22/ЕФРР/343/01.

5. По бюджетен ред V 12.1 „Разходи за обучение на лаборанти, инженери и млади учени, част от персонала на ЦВП и за специализации във водещите научни центрове в чужбина (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим)“ по т.9 , на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ във връзка с т. 14.1, подточка 8 (стр. 42) от Условието за кандидатстване по процедура чрез подбор на проектни предложения BG05M20P001-001 „Изграждане и развитие на центрове на центрове за върхови постижения“ (УК) УО сумата в размер на 402,31 лв. е определена за недопустим разход и не верифицира.

6. По бюджетен ред VIII 25.2 „Разходи за командировки“ по т. 11 от решението не се верифицира сумата в размер на 20,34 лв.

7. По бюджетен ред VIII 25.1 „Разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ в т.12 от мотивите на решението не се верифицира сумата от 283 934, 73 лв.

8. По бюджетен ред VIII 25.1 „разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ в т.14 от мотивите на решението не се верифицира сумата от 84.00 лв.

9. По бюджетен ред VIII 25.1 „разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ в т.15 от мотивите на решението не се верифицира сумата от 26,52 лв.

10. По бюджетен ред IV 10.1 „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигурителни вноски)(фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим“) в т.16 от мотивите на решението УО отказва да верифицира разходите за възнаграждения на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ във връзка с Член 6, буква б) от Директива 2003/88/ЕО и чл. 113, ал. 5 от КТ за следните посочените в тази част на решението периоди и лица в общ размер от 2 100, 42 лв.

11. По бюджетен ред IV 10.1 „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигурителни вноски)(фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим“) в т.18 от мотивите на решението не се верифицират разходи в размер на 2 523, 19 лв.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 7 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 146, ал.1 от АПК от процесуално легитимирано лице, което обуславя нейната допустимост.

Разгледана по същество е частично ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Относно компетентността на органа, издал оспореното решение. Съгласно чл. 62 ал. 3 от ЗУСЕСИФ управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Съгласно чл. 9 ал. 5 от ЗУСЕСИФ ръководителят на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващия орган или оправомощено от него лице. Съгласно чл.4 ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ обнародван като приложение към ПМС № 237/23.10.2017г- Агенцията изпълнява функциите на управляващ орган на ОП„НОИР“ и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно националното законодателство и правото на ЕС, а съгласно чл.6 т.1 от Устройствения правилник, Изпълнителният директор на агенцията е ръководител на управляващия орган на ОП„НОИР“.

Оспореното Решение е издадено именно от Ръководителя на УО на ОП „НОИР“ Проф. дхн Г. В. – изпълнителен директор на агенцията. Съгласно Заповед № РД10-16/28.08.2022г. на Министъра на образованието и науката, следователно е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

Относно формата на акта и спазване на административнопроизводствените правила:

Оспореното решение е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията на чл.59 ал.2 от АПК, съдържа фактически и правни основания. За всяка група разходи, които не са верифицирани е указана и приложимата разпоредба на чл.57 ал.1 от ЗУСЕСИФ, която е нарушена.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ, УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Националните правила за допустимост на разходите са заложили в чл. 57 ЗУСЕСИФ общо за всички програми; ПМС № 189 от 28.04.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ за програмен период 2014 – 2020. С постановлението се определят общите национални правила за допустимост на разходите по програмите чрез конкретизиране на условията за допустимост и/или недопустимост на определена категория разходи. Постановлението се приема на основание чл. 59, ал. 1 ЗУСЕСИФ и отменя ПМС №

119/2014 г. за приемане на национални правила за допустимост на разходите по ОП, съфинансирани от ЕФРР, ЕСФ, КФ на ЕС и от ЕФМДР за финансовата рамка 2014 – 2020 г. Съгласно чл. 59 ЗУСЕСИФ, доколкото със закон не е предвидено друго за програма по чл. 3, ал. 2, конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. За всяка процедура по програма по чл. 3, ал. 2 се определят: 1. допустимите категории разходи и максималните размери на разходите, ако има такива; 2. методът, приложим за определянето на разходите, и условията за изплащане на безвъзмездната финансова помощ и възстановимата помощ, когато за тях се прилагат формите по чл. 55, ал. 1, т. 2 – 4; 3. при проекти, които генерират приходи – методът, по който нетните приходи се приспадат от разходите за проекта; 4. специфичните условия, на които да отговорят разходите, за да се третират като допустими, включително условията, при които проектът се смята за осъществен извън програмния район.

Чл. 57. ал. 1 от ЗУСЕСИФ урежда седем кумулативни изисквания, за да бъдат определен дадени разходи за допустими, а именно: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2;

2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи;

3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности;

4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство;

5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система;

6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013;

7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Неизпълнение на някое от тези изисквания е самостоятелно основание за отказ за верификация и плащане.

Спазени са и административнопроизводствените правила, доколкото в рамките на развилото се производство по верификация на разходите, УО е анализирал и преценил всички доказателства в тяхната съвкупност и се е произнесъл въз основа на представената от жалбоподателя документация.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Настоящата инстанция намира, че жалбата по отношение на неверифицираните разходи по т.1 и т. 7 от мотивите на оспореното решение е недопустима и следва да

бъде оставена без разглеждане респ. производството да бъде прекратено в тази му част, по следните съображения:

По т.1 от съобразителната част от решението (страници № 2 и № 3) в изпълнение на Решение № 0401-47/08.08.2022 г. на УО на ОП НОИР размерът на изразходваните допустими разходи по проекта се намалява с 30 000,00 лв. на основание чл. 71, ал. 1 и чл. 75, ал. 1, изречение първо от ЗУСЕФСУ, като е регистрирана и нередност ОПНО20/22/ЕФРР/343/01. Стойността от 30 000,00 лв. се отразява и се включва в т. 5 от диспозитива на акта на Р. на ОП НОИР и е част от стойността от извършените финансови корекции върху допустими, засегнати от нарушенията разход в общ размер на 45 419,98 лв.

По т.7 от съобразителната част от решението (страница № 6) в изпълнение на решение № 0401-12/11.03.2021 г. размерът на изразходваните допустими разходи по проекта се намалява с 1 991,38 лв. на основание чл. 71, ал. 1 и чл. 75, ал. 1, изречение първо от ЗУСЕФСУ, като е регистрирана и нередност ОПНО20/21/ЕФРР/267/01. Стойността от 1 991,38 лв. се отразява и се включва в т. 5 от диспозитива на акта на Р. на ОП НОИР и е част от стойността от извършените финансови корекции върху допустими, засегнати от нарушенията разходи в общ размер на 45 419,98 лв.

Трайно е виждането на съдебната практика, че изпълнението на решението с позоваването на чл. 75, ал. 1 ЗУСЕИФ не представлява административен акт. Видно от изложеното в оспореното решение в цитирани пж – горе точки Решение за определяне на финансова корекция № 0401-47/08.08.2022 г., Управляващият орган (УО) е определил финансова корекция в размер на 25% върху допустимите, засегнати от нарушението разходи, които са предявени за възстановяване по договор № 80-09-9/17.01.2022 г. с изпълнител „ПОРШЕ БГ“ ЕООД с [ЕИК] на стойност 149 760,00 лв. с ДДС в резултат на проведена обществена поръчка с предмет: „Избор на изпълнител за доставка на 2 броя лекотоварни пътнически автомобили тип миниван за нуждите на проект „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“, финансиран по Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014-2020 г., приоритетна ос 1 Научни изследвания и технологично развитие“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР)“ в изпълнение на проект № BG05M20P001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на център за върхови постижения „Наследство БГ“, за което бенефициентът е уведомен чрез ИСУН 2020 с кореспонденция с рег. № BG05M20P001-1.001-0001-C03-M327/08.08.2022 г. Именно с оглед на гореизложеното на основание чл. 71, ал. 1 и чл. 75, ал. 1, изречение първо от ЗУСЕФСУ и в изпълнение на Решение №0401-47/08.08.2022 г. УО на ОП НОИР е намалил размерът на изразходваните допустими разходи по проекта с 30 000,00 лв., като в случая е регистрирана и нередност ОПНО20/22/ЕФРР/343/01.

В оспорената част по т.1 от мотивите на оспореното решение, актът е

издаден именно на основание чл. 75, ал. 1 ЗУСЕСИФ, което правно основание кореспондира с фактическото волеизявление на органа. В тази част органът не е отказал верификация, защото има регистриран сигнал за нередност, а е извършил финансова корекция, определена с издадено преди това решение за определяне на финансова корекция № 0401-47/08.08.2022 г. С оспореното волеизявление органът не е установил нередността, нито е определил финансовата корекция, т.е. няма акт с установителна и разпоредителна част, а съдържа само изпълнителна част - извършване на вече определена финансова корекция с посоченото от органа решение ФК-2019-191. В тази част актът не представлява властническо волеизявление с изпълненото от съда съдържание като отказ от верификация, а е изявление на органа по изпълнение на определена с административен акт финансова корекция и същото не представлява индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. В този смисъл е и Решение № 304 от 14.01.2022 г. по адм. д. № 7645/2021 г., VII отд. на ВАС.

Идентични са мотивите на настоящата инстанция и по отношение на отказаната за верификация сума в размер на 1 991,38 лв. по т.7 от мотивната част на оспореното пред настоящата инстанция решение. И в този случай е УО ОП НОИР се е позовал на издаденото вече Решение за определяне на финансова корекция № 0401-12/11.03.2021 г., с което УО е определил финансова корекция в размер на 5% върху допустимите, засегнати от нарушението разходи, които са предявени за възстановяване по договор № 80-09-71/03.06.2020 г. с изпълнител „ЕВОЛИНК“ АД на стойност 980 000,00 лв. без ДДС или 1 176 000,00 лв. с ДДС, в резултат на проведена обществена поръчка с предмет „Осигуряване на колокация за нуждите на Център за обработка на големи масиви от данни в изпълнение на проект № BG05M20P001-1.001- 0001 „Изграждане и развитие на център за върхови постижения „Наследство БГ“, за което бенефициентът е уведомен чрез ИСУН 2020 с кореспонденция рег. №BG05M20P001-1.001-0001-C03-M218/11.03.2021 г.

Предвид изложеното, Съдът намира, производството по настоящото дело по оспорването на т.1. и т. 7 от съобразителната му част на Решение № 0401-75 /21.10.2022 г., отразяващо се и в т.5 от диспозитива на Решение № 0401-75 /21.10.2022 г. следва да бъде прекратено в тази му част.

В т.5 от мотивите на оспореното решение, по бюджетен ред 1.3.1 „Разходи за закупуване на оборудване, необходимо за изпълнението на програмите за научни изследвания“, на основание чл. 64, ал. 1 предложение второ (поради стартирала процедура по администриране на нередност) във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ, не се

верифицират разходите в размер на 209 721,96 лв.

Стойността на неверифицираните разходи в размер на 209 721,96 лв. са част от неверифицираните разходи по т.2 от диспозитива на акта на Р. на ОП НОИР. Тези неверифицирани разходи са предявени за верифициране и възстановяване с Пакет отчетни документи /ПОД/ № 14/18.11.2022 г. с искане за плащане. Предявяването им е видно от т.4 Опис-документи от финансовия отчет /част от ПОД № 14/, където са видни номера на фактурата и стойността ѝ като предявен разход, напълно покриващи се с тези по т.5 от съобразителната част на решението. След разглеждането им, с Решение № 0401-19/22.02.2023 г. , приложено по делото (лист 208 и сл.), Р. ги е счел за допустими и е намалил размера на допустимите разходи с размера на определената финансовата корекция с Решение № 0401-61/03.01.2023 г. Това е видно от т. 2 от съобразителната част и т. 3 от диспозитива на Решение № 0401-19/22.02.2023 г. на Р..

В т.6 от мотивите на оспореното решение, по бюджетен ред 1.3.1 „Разходи за закупуване на оборудване, необходимо за изпълнението на програмите за научни изследвания“, на основание чл. 64, ал. 1 предложение второ (поради стартирала процедура по администриране на нередност) във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ, не се верифицират разходите в размер на 170 352,00 лв. И в този случай, стойността на неверифицираните разходи са част от неверифицираните разходи по т.2 от диспозитива на акта на Р. на ОП НОИР. Тези неверифицирани разходи са предявени за верифициране и възстановяване с Пакет отчетни документи /ПОД/ № 14/18.11.2022 г. и искане за плащане. Предявяването им е видно от т.4 Опис- документи от финансовия отчет /част от ПОД № 14 /, където са видни номера на фактурата и стойността ѝ като предявен разход, напълно покриващи се с тези по т.6 от съобразителната част на решението. След разглеждането им, Р. е Решение № 0401- 19/22.02.2023 г. Р. ги е счел за допустими и е намалил размера на допустимите разходи с размера на определената финансовата корекция с Решение № 0401 - 61/03.01.2023 г. Това е видно от т. 1 от съобразителната част и т. 3 от диспозитива на Решение № 0401-19/22.02.2023 г. на Р..

Предвиди изложеното, неверифицираните разходи по т.5 и т.6 от съобразителната част на процесното решение, отразяващо се и в т. 2 от диспозитива му лв. са верифицирани, поради което оспорването на по т.5 и т.6 от съобразителната част на процесното решение, отразяващо се и в т. 2 от диспозитива е с отпаднал правен интерес и следва да бъде прекратено в тази му част.

Неоснователна се явява жалбата в частта ѝ по т. 11 от мотивите на оспореното решение, където по бюджетен ред VIII 25.2 „Разходи за командировки“ не се верифицира сумата в размер на 20,34 лв.

Позоваването от жалбоподателя на чл. 13 от Наредбата за командировки в страната е неоснователно, тъй като съгласно чл. 13 от същата, когато в заповедта за командировка е посочено командированият да пътува с лично моторно превозно средство, се изплашат пътни пари, равни на равностойността на изразходваното гориво по разходни норми, определени от производителя на моторното превозно средство, за комбиниран режим на движение (градско и извънградско). Това показва, че допустимите за възстановяване пътни пари се формират от стойността на изразходените средства за гориво, като за стойността от 19,94 лв. (за т. 11.1. от съобразителната част на решението на Р.) и за стойността от 0,40 лв. (за т.11.2. от съобразителната част на решението на Р.) липсва одитна следа.

Неоснователна е жалбата и по отношение на отказа да бъдат верифицирани разходи в размер на 84.00 лв. по т.14 от мотивите на оспорения акт по бюджетен ред VIII 25.1 „разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ от предявените за възстановяване разходи за възнаграждения лица от екипа за организация и управление по договор № BG05M2OP001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“ по ведомост за месец май 2021 г. На 31.05.2021г. е предявен за възстановяване разход за възнаграждение на Е. С. М. в размер на 1 092,00 лв. за отработени 52 часа. След извършена проверка, УО на ОП НОИР е установил, че не е верифицираната сума се отнася за отработени 4 часа по часова ставка 21,00 лв. на 06.05.2021 г. (официален празник) видно от приложен отчетен доклад за периода, поради което е приел същата за недопустим разход и отказал да верифицира на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ във връзка с чл. 154, ал. 1 от КТ.

По проекта не е предвидено да се възстановяват като допустими разходи за отработено време на официални празници - 06.05.2021 г. (официален празник - 6 май - Г., Ден на храбростта и Българската армия - 154, ал. 1 от КТ.). Принципно извънредният труд (каквото не се спори, че е положеният по проекта на 06.05.2021 г. по КТ) е забранен. Съгласно Чл. 144. КТ Извънреден труд се допуска по изключение само в следните случаи:

1. за извършване на работа във връзка с отбраната на страната;
2. (нова - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за извършване на работа от служители на Министерството на вътрешните работи, свързана с произвеждане на избори, изготвяне на експертизи и психологично подпомагане при оперативни-издирвателни дейности и овладяване на критични ситуации, както и за друга работа, свързана със сигурността и

опазване на обществения ред;

5. (изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 19 от 2005 г., доп. - ДВ, бр. 102 от 2006 г., изм. - ДВ, бр. 35 от 2009 г., в сила от 12.05.2009 г., предишна т. 2 - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия;

4. (изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., предишна т. 3 - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за извършване на неотложни обществено необходими работи по възстановяване на водоснабдяването, електроснабдяването, отоплението, канализацията, транспорта и съобщителните връзки и оказване на медицинска помощ;

5. (изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., предишна т. 4 - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за извършване на аварийно-възстановителни работи и поправки в работните помещения, на машини или на други съоръжения;

6. (изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 108 от 2008 г., предишна т. 5 - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за довършване на започната работа, която не може да бъде извършена през редовното работно време;

7. (нова - ДВ, бр. 100 от 1992 г., предишна т. 6 - ДВ, бр. 42 от 2018 г.) за извършване на усилена сезонна работа.

Нито в отчета пред Р. на ОП НОИР, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят, твърди, че е налице някоя от горесцитираните хипотези. Следва да се отбележи, е тук става дума за отчетен 4-часов работен ден по проекта, не за нещо необичайно и извънредно, каквато и е идеята на КТ за полагането на извънреден труд в изключителни случаи.

Касателно оспорването по т.15 от решението , настоящата инстанция намира, че въпросният разход е отчетен именно като възнаграждение. Опитът неверифицираният разход да се оправдае с твърдените от жалбоподателя разходи за 17 дни осигуровки, е и недоказан и неоснователен, тъй като касае време, през което лицето от екипа за управление обектно не е работило по проекта, поради което жалбата и в тази и част е неоснователна.

В частта по отношение на т.18 от мотивите на оспореното решение, жалбата отново се явява неоснователна и недоказана.

Твърдението, че членовете от екипа по проекта, които заемат академични длъжности в СУ имат годишно, а не подневно изчисляване на работното време по основния трудов договор, е бланкетно, а и неоснователно, тъй като понятие като годишно изчисляване на работното време не съществува в правния мир. То е в противоречие с чл. 142, ал.1 КТ (озаглавен Отчитане на работното време) , където е посочено че Работното време се изчислява в работни дни - подневно. Освен това, видно от приложените основен трудов договор и допълнително споразумение за работа по проекта, изчисляването на

работното време е подневно.

И възражението относно допълнителните трудови възнаграждения е постоянен характер е бланкетно. В съобразителната част на решението си Р. на ОП НОИР надлежно се е мотивирал, като е приел, че извършената проверка на предявените за възстановяване разходи по гореописаните стъпки показва, че като допълнително възнаграждение е постоянен характер Р. на ОП НОИР не счита допълнителното възнаграждение за работа по проекта, поради следните аргументи: от т. 2.4., т. 2.4, и т. 3 от приложеното ДС за работа по проект № BG05M2OP001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“ е видно, че служителят има право на определено възнаграждение въз основа на „реално отработени, отчетени и приети часове“, т.е. съответното месечно възнаграждение не е постоянен характер и не зависи единствено от отработеното време, съгласно чл. 15, ал. 2 от Наредбата за структура и организация на работната заплата. Изискване на чл. 15, ал. 2 от Наредбата за структура и организация на работната заплата е също така допълнителното възнаграждение да се изплаща постоянно, а работата респективно възнаграждението по проекта, който е с определен срок на приключване, придава на възнаграждението временен характер - до приключване на проекта (проектът приключва 31.12.2023 г.). Следователно в базата за изчисление на часовата ставка по основното правоотношение, в рамките на което се изпълняват дейности по проекта, включва основната заплата и допълнителните възнаграждения за възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“, без допълнителното възнаграждение за работа по проекта.

Принципният подход при верификацията на разходите от Р. на ОП НОИР и позоваването на относимата нормативна уредба не са оспорени е жалбата. В конкретния случай по бюджетен ред IV 10.1 „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигурителни вноски)(фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим“) са предявени за възстановяване разходи за възнаграждения е включени осигуровки за сметка на работодател на З. С. О., част от екипа за изпълнение на дейности по договор № BG05M2OP001-1.001- 0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“, назначен да извършва функциите на „юрист“ по Дейност Б в рамките на установеното работно време по основен трудов договор № 4615/27.10.1987 г. чрез сключване на допълнително споразумение (ДС) № РД-22-1703/02.08.2021 г. по реда на чл. 119 от КТ. Така бенефициентът е предявил за възстановяване разход на стойност, формирана като допълнително възнаграждение за работа по проекта, въз основа на ДС по чл. 119 от КТ, с което се възлага

работа по проекта в рамките на основния трудов договор, по който работника е нает от бенефициента и съответните на тях осигуровки. Допустимото за възстановяване от Р. на ОП НОИР възнаграждение по проекта следва да е съгласно УК и приложимата нормативна уредба относно трудовото възнаграждение.

В Условието за кандидатстване по процедура чрез подбор на проектни предложения BG05M2OP001-1.001 „ИЗГРАЖДАНЕ И РАЗВИТИЕ НА ЦЕНТРОВЕ ЗА ВЪРХОВИ ПОСТИЖЕНИЯ“- т. 14.2. „Допустими разходи“, част .II. Разходи, свързани с дейности по т. II, подточка 2. като допустими разходи са посочени. Разходи за възнаграждения (вкл. задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя, както и всички задължителни плащания на работодателя по трудовото правоотношение) на персонал на ЦВП с научна и техническа експертиза, включително докторанти, млади учени, водещи изследователи и висококвалифицирани специалисти необходими за провеждане на изследвания на високо ниво, инженери, лаборанти, техници и друг персонал за поддръжка, необходим за изпълнение на дейностите по проекта

В чл. 10, ал. 1 от приложимото за изпълнението на проекта ПМС № 189/2016 г. е указано, че „Разходи за екипи, отговорни за управление и/или изпълнение на проектите, са допустими, когато: 1.

управлението и/или изпълнението се осъществява само от служители на бенефициента, {бел. ред. какъвто е и настоящия случай на възлагане на работа на З. О.- служител на бенефициента СУ}; 2. в управлението и/или изпълнението на проекта са включени и външни за бенефициента лица - при необходимост от специфична експертиза и/или липса на достатъчен собствен административен капацитет; 3. управлението и/или изпълнението се осъществява изцяло от външни за бенефициента лица, избрани в съответствие с националното законодателство.“ Ал. 2 на чл. 10 от ПМС № 189/2016 г. урежда начин на възлагане на работа по проект, а именно: „Когато безвъзмездна финансова помощ и възстановима помощ се предоставят под формата по чл. 55, ал. 1, т. 1 ЗУСЕСИФ, дейностите по изпълнение и/или управление се възлагат, както следва:

1. с длъжностната характеристика на служителя, нает от бенефициента по трудово или служебно правоотношение; (бел. ред. какъвто е и настоящият случай на възлагане на работа на З. О. - служител на бенефициента СУ, съгласно т. 1 и т. 10 от допълнителното споразумение)

2. дейности, изпълнявани извън установеното работно време и длъжностна характеристика на служителя, се възлагат при следните условия:

а) (изм. - ДВ, бр. 30 от 2017 г., в сила от 11.04.2017 г.) със заповед на

органа по назначаване, съответно на работодателя, на служителя по служебно правоотношение, съответно трудово правоотношение, в държавната администрация, с негово съгласие и срещу възнаграждение са възложени допълнителни задължения във връзка с управлението и/или изпълнението на проект, или

б) със служителя по трудово правоотношение е сключен трудов договор по реда на чл. 110 от Кодекса на труда във връзка с управлението и/или изпълнението на проект;

3. извън случаите по т. 1 и 2 за дейности по проекта с лицето е сключен договор съгласно правилата по чл. 49, ал. 2 ЗУСЕСИФ.“

Тъй като съгласно - т. 14.2. „Допустими разходи“, част II. Разходи, свързани с дейности по т. II, подточка 2. от УК допустими са разходите Разходи за възнаграждения на персонал на ЦВП с научна и техническа експертиза, включително докторанти, млади учени, водещи изследователи и висококвалифицирани специалисти необходими за провеждане на изследвания на високо ниво, инженери, лаборанти, техници и друг персонал за поддръжка, необходим за изпълнение на дейностите по проекта, само възнаграждението за времето, през което са изпълнявани дейности по управлението и/или изпълнението на проекта е допустимо за възстановяване по проекта. За изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение работникът получава ежемесечно възнаграждение - чл. 242 и чл. 270, ал. 2 от КТ. По смисъла на чл. 20 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ „5 брутното трудово възнаграждение извън случаите по чл. 177 и чл. 228 от Кодекса на труда (бел, ред заплащането на възнаграждение за работа по проекта няма характер на възнаграждение за платен годишен отпуск и обезщетения по чл. 228 от КТ) се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с индивидуалния трудов договор, доколкото друго не е предвидено в Кодекса на труда (бел, ред за възнаграждения за работа по проекти, финансирани от ЕСИФ не е предвидено друго в КТ) “.

Следователно е оглед УК и приложимата нормативна уредба относно трудовото възнаграждение, стойността на допустимото за възстановяване възнаграждение по проекта в случаите, когато се изпълняват дейности по проекта в рамките на основния трудов договор /в който се изпълняват и дейности извън проекти/, е съответната стойност на основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, за времето, отработено по проекта. Това означава, че релевантни за изчисляване на допустимите за възстановяване разходи са основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, пропорционално на времето, отработено по проекта. Към тях се добавят и съответните им осигуровки, тъй като в УК

е пояснено, че към възнагражденията се включени и осигуровки, което личи от израза вкл. задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя.

Предвид изложеното, при прилагане на механизма за определяне на допустимия размер на възнагражденията при работа по проекта като част от установеното работно време и длъжностна характеристика на служителя се следват стъпките:

- Отчитат се реално отработените часове за управлението на проекта;
- Изчислява се коефициент за работа по проекта като отработените часове по проекта се разделят на общо отработените часове за съответния месец;
- Изчисленият коефициент за работа по проекта се умножава по размера на основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер за съответния месец и получената сума се изплаща от бюджета на проекта. За допълнителни възнаграждения с постоянен характер се считат възнагражденията по възнагражденията по чл. 11 и 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (възнагражденията за образователна и научна степен и за придобит трудов стаж и професионален опит).

Предявената за възстановяване сума по проекта на З. О. включва изплатеното възнаграждение за работа по проекта с включени осигурителни вноски за сметка на работодател по ДС № РД-22-1703/02.08.2021 г. Възнаграждението за работа по проекта е формирано като допълнително възнаграждение към основната заплата, и образувано от отработените и приети часове за работа по проекта умножени по предвидената часова ставка посочена в цитираното по-горе ДС.

За да бъде извършена правомерна верификация на отчетените разходи за възнаграждения на лицата, наети е ДС по чл. 119 от КТ към основен трудов договор, е необходимо Управляващият орган да провери и удостовери как са определени съответните часови ставки, посочени в описаното Допълнително споразумение и дали размерът на определената часова ставка е коректно определен от бенефициента в съответствие с часовата ставка по основното трудово правоотношение. В гореизложения смисъл часовата ставка по основното трудово правоотношение се изчислява на база основната заплата и основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, като неприемането на допълнителните възнаграждения за работа с постоянен характер беше пояснено по-горе.

Подходът на ръководителя на Управляващия орган при извършването на верификацията се базира на правната и житейската логика. Следователно и допустимо за възстановяване в такива случаи ще бъде тази част от brutното трудово възнаграждение, платима за времето за

работа по проекта. Така например, ако на месечна база от общо 20 отработени дни по основния трудов договор, при 10 от които са се извършвали дейности по проекта, допустимо за възстановяване, ще бъде брутно трудово възнаграждение за тези 10 дни, т.е. една втора от брутно трудовото възнаграждение. А какво е брутно трудово възнаграждение, както вече бе отбелязано, казва чл. 20 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, където се уточнява, че трудово възнаграждение се има предвид основната заплата и допълнителните възнаграждения е постоянен характер.

Основателна е жалбата на СУ „Св. К. О.“ по отношение на отказа на УО да верифицира сумата в размер на 402, 31 лв., обективиран в т. 9 от мотивите на оспореното решение.

По бюджетен ред V 12.1 „Разходи за обучение на лаборанти, инженери и млади учени, част персонала на ЦВП и за специализации във водещите научни центрове в чужбина (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим)“ от е предявен за възстановяване разход с фактура № 691 от 05.10.2020 г. в размер на 402,31 лв. на доц. д-р П. И. С. за участие в международна он-лайн конференция „7th EIASM workshop on Managing A.“. Приложени са цитираната фактура, контролен лист за проверка преди извършване на плащането от СУ „С. К. О.“, платежен документ за преведена сума от бенефициента СУ „С. К. О.“ към участника доц. д-р П. И. С.. Съгласно абзац 4 от т. 7, Раздел V „Отчитане“ от „Ръководството за изпълнение на административни договори за предоставяне на БФП, съфинансирани по ЕФРР, по приоритетна ос 1 „Научни изследвания и технологично развитие“ на ОП НОИР 2014-2020 г.“, версия 09.01.2020 г., всеки един първичен счетоводен документ трябва да бъде придружен и от документи, доказващи извършените плащания - фискален бон или платежно нареждане, заверено от банката-наредител (или банково извлечение от сметката на бенефициента). С писмо с рег.№ (ИСУН 2020) BG05M20P001-1.001-0001-C03-M318 от 22.07.2022 г. УО е изискал да бъде приложен и платежен документ, доказващ извършеното плащане от сметката на бенефициента към обучителната организация. Получен е отговор от бенефициента с писмо с рег.№ (ИСУН 2020) BG05M20P001-1.001-0001-C03-M326 на 05.08.2022 г., в което е разяснено, че във фактурата има щемпел за извършено плащане и дата, но не е представен платежен документ, удостоверяващ извършеното плащане от сметката на бенефициента. Следователно предявеният за възстановяване разход не е подкрепен от оригинални разходооправдателни документи. Именно във връзка с изложеното по-горе и на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ във връзка с т. 14.1, подточка 8 (стр. 42) от Условието за кандидатстване по процедура чрез подбор на проектни предложения BG05M20P001-001 „Изграждане

и развитие на центрове на центрове за върхови постижения“ (УК) УО определил исканата сума в размер на 402,31 лв. за недопустим разход и не я верифицирал.

Видно от представените от бенефициента на УО фактура № 691/05.10.2020г. с печат, се установява, че от нея е платена на 05.10.2020г. и платежно нареждане от 04.12-2020г., с което платената за обучението сума от 205, 70 евро е възстановена от бюджета на СУ на проф. П. С. в левовата ѝ равностойност, безспорно става ясна, че този разход за изпълнението на проекта е платен от бюджета на бенефициента на обучителната организация. Мотивите на УО на ОП НОИР да не верифицира въпросния разход от 402, 31 лв. се свеждат единствено и само до това, че СУ не е платил разходите за обучението на проф. С. с платежно нареждане пряко на обучаващата организация. Т. основание за неверификация обаче не се съдържа в т.7 от раздел V на ръководството, версия 09.01.2020г., което оправя отказа на Р. незаконосъобразен респ. води до отмяна на оспорения акт в тази му част.

Съдът намира за основателно оспорването и по отношение на т.12 от мотивите на оспореното решение, в която по бюджетен ред VIII 25.1 „Разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ от предявените за възстановяване разходи за възнаграждения лица от екипа за организация и управление по договор № BG05M2OP001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“ не се верифицира сумата в размер на 283 934,73 лв., представляваща отчетени разходи за възнаграждения за периода месец март 2019г. до м. декември 2021г., вкл.

Административният орган е отказал верификация по т. 12, като се е позовал на подневно изчисляване на работното време, без да се е съобразил, че част от екипа за организация и управление на проекта заемат академични длъжности в СУ „Св. К. О.“ по трудов договор и за тях работното време се отчита годишно, а не подневно.

В случая, УО неправилно е приложил разпоредбата на чл. 113 от КТ, регламентираща максималната продължителност на работното време по трудов договор за допълнителен труд заедно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение при подневно изчисляване не може да бъде повече от 48 часа седмично.

Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, на която се е позовал органът, за да се сметат разходите за допустими, следва да попадат във включени в документите по чл. 26, ал.1 и в одобрения проект разходи.

В съответствие с чл. 6, б. „б“ от Директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета „Средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа“.

Чл. 22, параграф 1 допуска дерогация на чл. 6: „Държава членка може да не прилага разпоредбите на чл. 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че: а) никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа; б) никой работник не претърпява вреди от работодателя си за това, че не желае да даде съгласието си за извършване на такава работа; в) работодателят води актуална документация за всички работници, които извършват такава работа; г) документацията се предоставя на разположение на компетентните органи, които от съображения, свързани с безопасността и/или здравето на работниците, могат да забраняват или ограничават възможността за превишаване на максималната седмична продължителност на работно време; д) по искане на компетентните органи, работодателят им предоставя информация за случаите, в които работниците са дали съгласие да работят средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б).

В чл. 113, ал.1, т. 2 от КТ е предвидено, че максималната продължителност на работното време по трудов договор за допълнителен труд заедно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение при подневно изчисляване не може да бъде повече от 48 часа седмично. В ал.3 и 4 на същата разпоредба е предвидено, че при изричното им писмено съгласие работниците и служителите по ал.1, т. 2 могат да работят и повече от 48 часа.

Посочената като нарушена разпоредба на чл. 133 от КТ, макар и да не е посочено, че става въпрос за ал.1, т. 2, в ал. 5 предвижда, че в случаите на ал.3 и 4, продължителността на работното време да се изчислява за период, не по-дълъг от 4 месеца. Това означава, че изричното писмено съгласие, което работникът или служителят дава на работодателя по договор за допълнителен труд, за работа повече от 48 часа седмично, е за период не по-дълъг от четири месеца.

Спорен по делото е въпросът дали предвидената възможност за допълнителен труд с писмено съгласие на работника/служителя в рамките на четиримесечния период по ал. 5 може да бъде прилагана повторно, след изтичане на четири месеца. Дали с ново писмено съгласие се реновира срокът по чл. 5.

Съгласно разпоредба на чл. 113, ал. 5 от КТ законът не изисква тези

четири месеца да са в рамките на една календарна година, като същевременно липсва и изискване за еднократност на периода, т. е. след изтичането му не съществува нормативна забрана работникът или служителят да даде съгласие за следващ период в рамките на срока на сключения договор за допълнителен труд.

Относимите разпоредби на Директива 2003/88/ЕО не водят до различен извод. Член 6 предвижда, че държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че при съблюдаване на необходимостта от опазване на безопасността и здравето на работниците продължителността на седмичното работно време се ограничава чрез закони, подзаконови или административни разпоредби, или чрез колективни трудови договори или споразумения между социалните партньори, като средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа.

С цитираната от органа разпоредба на чл. 22, параграф 1, б. а) от Директивата е предвидено, че държава-членка може да не прилага разпоредбите на чл. 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие, че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б) (четири месеца), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа. В този смисъл е съдебната практика – решение № 10379 от 31.10.2023 г. на ВАС по адм. дело № 3328/2023 г.; Решение № 7466 от 06.07.2023 г. на ВАС по адм. дело № 2992/2023 г. и др.

По изложените съображения обжалваното решение и в т. 12 е материално незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено. С оглед горното жалбата на СУ „Св. К. О.“ срещу т.9 и т.12 от мотивите на Решение № 0401-75/21.10.2022г. на Ръководителя на УО на ОПНОИР 2014 – 2020 г. следва да бъде уважена като основателна, а административният акт отменен като незаконосъобразен, а в частта по т. 11, 14, 15 и 18 от решението следва да бъде отхвърлена. Доколкото административното производство е започнало по искане на бенефициера, то преписката следва да бъде върната на ръководителя на УО, за ново произнасяне, в тази част. На основание чл. 174 от АПК съдът има задължение да определи на органа срока за произнасяне при съобразяване с нормата на чл. 62, ал.1 от ЗУСЕФСУ (в относимата редакция), а именно 90 дни от влизане в сила на настоящето решение.

При този изход на спора и на основание 226, ал. 3 във връзка с чл. 143, ал.1 от АПК, във вр. с чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения следва да се присъдят на жалбоподателя сторените съдебно – деловодни разноски за две инстанции – ВАС и пред настоящия състав на АССГ в общ размер на 10 711, 31 лв., от които 6 163, 40 лв. за държавна такса и 4 547, 90 лв., за заплатено адвокатско възнаграждение, изчислени по компенсация.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се следват направените по делото разноски за процесуално представителство от юрисконсулт в размер на 360 лева на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания.

Воден от горното и на основание чл. 226 във връзка с чл. 174 във връзка с чл. 172, ал. 2, Административен съд София- град, III-то отделение, 7 - ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Софийски университет „С. К. О.“, Решение № 0401-75 от 23.10.2023 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ и ръководител на Управляващия орган (Р.) на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" (ОПНОИР) 2014-2020 г., с което не се верифицират разходи в размер на общо 284 337, 04 лв. по т.9 и т.12 от мотивите на решението.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, в 90 дневен срок от влизане в сила на настоящето решение, при съобразяване с дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Софийски университет „С. К. О.“, Решение № 0401-75 от 23.10.2023 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ и ръководител на Управляващия орган (Р.) на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" (ОПНОИР) 2014-2020 г. в частта по т.11, т.14, т.15, т.16 и т.18 от мотивите на решението, с която не се верифицират разходи в общ размер от 4 754,47 лв. , като неоснователна.

ПРЕКРАТЯВА производството в останалата му част по отношение неверифицираните разходи в размер общо на 412 065,34 лв. по т.1, т. 5 , т. 6 и т. 7 от мотивите на решението.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Програма за образование“ да заплати на СУ „Св. К. О.“ сторените съдебно – деловодни разноски по делото в общ размер от 10 711, 31 лв.

ОСЪЖДА СУ „Св. К. О.“ да заплати на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ сумата в размер на 360 лв. за

юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението, като в частта, в която производството е прекратено подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: